

PERCY JACKSON

CHLAPEC – POLOBÜH – HRDINA

BITVA O LABYRINT

RICK RIORDAN

FRAGMENT

PERCY JACKSON BITVA O LABYRINT

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Henry H. Neff – Tajemství gobelínu – Probuzení Astarotha

Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v Podzemí

Christopher Paolini – Eragon

Rick Riordan

Percy Jackson – Bitva o labyrint – e-kniha

Copyright © Fragment, 2011

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

BITVA O LABYRINT

BITVA O LABYRINT

NAPSAL RICK RIORDAN

 FRAGMENT

Věnováno Becky, která mě vždycky provede bludištěm.

OBSAH

1. Zápolím s týmem roztleskávaček.....	9
2. Podsvětí mi volá na účet volaného.....	27
3. Hrajeme na honěnou se štíry	54
4. Annabeth porušuje pravidla.....	74
5. Nico kupuje mrtvým happy meal	94
6. Potkáváme boha dvou tváří.....	107
7. Tyson vede útěk z věznice	122
8. Navštívíme ranč ďábelského chlapíka.....	137
9. Kydám tuny hnoje.....	165
10. Hrajeme soutěžní hru o život.....	179
11. Rozžhavím se do běla.....	203
12. Beru si prázdniny na neurčito	223
13. Najímáme si nového průvodce.....	243
14. Bratr se mnou bojuje na život a na smrt.....	268
15. Krademe obnošená křídla	287
16. Otvírám víko rakve	308
17. Ztracený bůh promluví	325
18. Grover vyvolá masový úprk.....	338
19. Rada starších je nerada.....	357
20. Narozeninová oslava nabere nečekaný obrat.....	368

ZÁPOLÍM S TÝMEM ROZTLESKÁVAČEK

To poslední, co by mi chybělo o letních prázdninách, bylo vyhodit do vzduchu další školu. Jenže pak nastalo to pondělní ráno prvního červnového týdne a já seděl v mámině autě před Goodeovou střední školou na Východní 81. ulici.

Byl to jeden z těch mohutných paláců z hnědého kamene u East River. Parkovala před ním spousta BMW a lincolnů. Hleděl jsem na zdobený klenutý vchod a uvažoval, jak dlouho bude trvat, než mě odtud vyhodí.

„Klídek,“ domlouvala mi máma, ale moc klidně to neznělo. „Je to jenom úvodní uvítání a exkurze. A pamatuj, miláčku, je to Paulova škola. Tak se snaž, abys... no, však víš.“

„Abych ji nezničil?“

„Ano.“

Před školou stál mámin přítel Paul Blofis a vítal budoucí žáky, jak k němu stoupali po schodech. Měl vlasy pepř a sůl, džínsy a koženou bundu a připomínal mi nějakého herce z telky, ale byl to jen učitel angličtiny.

Podařilo se mu přesvědčit Goodeovu střední, aby mě přijala do devítky, přestože mě zatím vykopli odevšad, kam jsem kdy chodil. Snažil jsem se ho varovat, že to není nejrozumnější, ale neposlechl mě.

Podíval jsem se na mámu. „Neřeklas mu, jak to se mnou doopravdy je, že ne?“

Nervózně zabubnovala prsty o volant. Byla oblečená na přijímací pohovor, vzala si své nejlepší modré šaty a boty na podpatku.

„Říkala jsem si, že s tím radši počkáme,“ přiznala.

„Ať ho nevyplašíme.“

„Já vím, že ta exkurze dopadne dobře, Percy. Je to jenom jedno dopoledne.“

„Paráda,“ zamumlal jsem. „Dostanu padáka, ještě než začne školní rok.“

„Nekoukej na to tak černě. Zítra už jedeš do tábora! A po prohlídce máš to rande –“

„To není rande!“ ohradil jsem se. „Proboha, mami, je to jenom Annabeth.“

„Jede za tebou až z tábora.“

„Jo, to jo.“

„A jdete do kina.“

„Jasně.“

„Jenom sami dva.“

„Mami!“

Zvedla ruce, jako že se vzdává, ale poznal jsem, že jí cukají koutky. „Měl bys už jít dovnitř, miláčku. Uvidíme se večer.“

Zrovna jsem se chystal vylézt z auta, když jsem se

podíval na schody ke škole. Paul Blofis tam právě vítal holku s kudrnatými nazrzlými vlasy. Měla na sobě kaštanově hnědé tričko a obnošené džínsy, pomalované fixem. Když se obrátila a uviděl jsem její obličej, chlupy na rukách se mi zježily.

„Percy?“ zeptala se máma. „Co se děje?“

„N-nic,“ vykoktal jsem. „Má ta škola nějaký boční vchod?“

„Vpravo za rohem. Proč?“

„Tak zatím.“

Máma se chystala ještě něco říct, ale vylezl jsem z auta a rozběhl se. Doufal jsem, že si mě ta zrzka nevšimne.

Co *ta* tady dělá? Ani *já* přece nemůžu mít tak velkou smůlu.

No jasně. Brzo jsem zjistil, že můžu a ještě mnohem větší.

Proplížít se na prohlídku tajně mi moc nevyšlo. U bočního vchodu stály dvě roztleskávačky v červenobílých kostýmech a číhaly tam na nováčky.

„Ahoj!“ Usmívaly se. Myslím, že to bylo poprvé a naposled, kdy se ke mně nějaké roztleskávačky chovaly tak mile. Jedna měla blond vlasy a ledově modré oči. Ta druhá byla černoška s tmavými kudrnatými vlasy jako Medúza (a věřte mi, že vím, o čem mluvím). Obě měly na kostýmech vyšitě jméno, ale při mé dyslexii mi to ležaté písmo připadalo jenom jako nesmyslně pokroucené špagety.

„Vítej na Goodeově škole,“ zazpívala ta blondátá.
„Bude se ti tu *moc* líbit.“

Ale jak si mě tak měřila odshora dolů, tvářila se spíš jako: *Pfff, co je tohle za chudinku?*

Druhá holka ke mně popošla tak blízko, až jsem se cítil nesvůj. Hleděl jsem na výšivku na její uniformě a rozluštil jsem *Kelli*. Voněla po růžích a ještě po něčem, co jsem si pamatoval z lekcí jezdeckví v táboře – byli tak cítit čerstvě vykoupaní koně. Dost divná vůně na roztleskávačku. Ale kdo ví, třeba měla doma poníka. Každopádně stála tak blízko, až mi připadalo, že mě chce srazit ze schodů. „Jak se jmenuješ, zajdo?“

„Zajdo?“

„Zájemce o studium.“

„Ehm, Percy.“

Holky se po sobě podívaly.

„Á, Percy Jackson,“ pokývala ta blondátá. „Na tebe jsme čekaly.“

Při tom mi přejel po zádech mráz jako hrom. Holky blokovaly vchod a šklebily se, ale nebylo to přátelsky. Ruka mi sama od sebe zajela ke kapse, kde nosím své vražedné pero Anaklusmos.

Pak se z budovy ozval hlas: „Percy?“ Byl to Paul Blofis, mluvil odněkud z chodby. Ještě nikdy jsem ho neslyšel tak rád jako teď.

Roztleskávačky couvly. Protlačil jsem se kolem nich tak nedočkavě, že jsem náhodou šťouchl Kelli kolem do stehna.

Cink.

Její noha zazněla dutě a kovově, jako bych narazil do stožáru.

„Jau,“ zamumlala. „Dávej pozor, *zajdo*.“

Koukl jsem se dolů, ale ta noha vypadala úplně normálně a já byl moc mimo, než abych se vyptával. Vrazil jsem do chodby a roztleskávačky se za mnou rozřehaly.

„Tady jsi!“ spustil na mě Paul. „Vítej na Goodeově škole!“

„Ahoj, Paule – ehm, pane Blofisi.“ Ohlédl jsem se, ale ty divné roztleskávačky zmizely.

„Percy, ty vypadáš, jako bys zrovna viděl ducha.“

„Jo, já –“

Paul mě poplácal po zádech. „Poslyš, já vím, že jsi nervózní, ale nedělej si starosti. Máme tu spoustu dětí s poruchami pozornosti a dyslexií. Učitelé si s tím umějí poradit.“

Málem jsem se rozesmál. Kéž by mě trápily jenom poruchy pozornosti a dyslexie. Jasně, věděl jsem, že se mi Paul snaží pomoci, ale kdybych mu vysvětlil, jak to se mnou doopravdy je, buď by mě měl za blázna, nebo by se vyděsil a utekl.

Tak například ty roztleskávačky. Měl jsem kvůli nim jakési zlé tušení...

Pak jsem se podíval do chodby a vzpomněl jsem si, že mám ještě další problém. Ta zrzavá holka, kterou jsem viděl na schodech vpředu, právě procházela hlavním vchodem.

Nevšímej si mě, modlil jsem se.
Všimla si mě. Vykulila oči.
„Kde je to uvítání?“ zeptal jsem se Paula.
„V tělocvičně. Tudy. Ale –“
„Tak ahoj.“
„Percy?“ zavolal za mnou, ale já už se rozběhl.

Myslel jsem, že jsem jí zmizel.

Do tělocvičny mířila spousta lidí a brzo jsem byl jenom jeden ze tří set čtrnáctiletých, namačkaných za mantinely. Pochodová kapela vyhrávala nějakou oslavnou píseň, znělo to, jako by někdo kovovou baseballovou pálkou mlátil do pytle koček. Vpředu postávali starší kluci a holky, asi členové studentské rady, předváděli se v uniformách Goodeovy školy a tvářili se jako *Páni, to jsme ale super*. Kolem procházeli učitelé, usmívali se a potřásali si rukama se studenty. Stěny tělocvičny byly polepené velikými červenobílými transparenty s nápisy VÍTÁME BUDOUCÍ NOVÁČKY, NA GOODEOVĚ ŠKOLE JE FAJN, JSME JEDNA VELKÁ RODINA a s hromadou podobně nadšených hlášek, až se mi z toho obracel žaludek.

Nikdo z nováčků se netvářil nadšeně. Podle mě je otrava chodit na úvodní uvítání v červnu, když škola začíná až v září. Ale na Goodeově škole platí: „Připravujeme se na úspěch s předstihem!“ Tak to aspoň psali v propagačním letáku.

Kapela zmlkla. K mikrofonu přistoupil chlápek v proužkovaném obleku a něco spustil, ale v tělocvič-

ně se zvuk tak odrážel, že jsem netušil, co říká. Znělo to, jako by kloktal.

Někdo mě popadl za rameno. „Co ty tady děláš?“

Byla to ona, moje zrzavá noční můra.

„Rachel Elizabeth Dareová,“ vypravil jsem ze sebe.

Brada jí poklesla, jako by nechtěla věřit, že jsem si zapamatoval její jméno. „A ty jsi Percy Búhvíkdo. V tom prosinci, když ses mě snažil *zabít*, ses mi představit jenom křestním jménem.“

„Podívej, já nechtěl – já nebyl – Co *ty* tady děláš?“

„Asi to samé, co ty. Úvodní exkurze.“

„Ty žiješ v New Yorku?“

„Snad sis nemyslel, že žiju v Hooverově přehradě?“

To mi nikdy nedošlo. Vždycky, když jsem na ni myslel (ale *netvrdím*, že jsem na ni *myslel*; prostě jsem si na ni jenom občas vzpomněl, jasné?), bral jsem to tak, že bydlí někde u přehrady, protože jsem se tam s ní potkal. Strávili jsme spolu možná deset minut, ohnal jsem se po ní mečem, ona mi zachránila život a já utekl před bandou nadpřirozených vražedných mašin. Znáš to, typické náhodné setkání.

Nějaký kluk za námi zašeptal: „Hej, držte huby. Mluví roztleskávačky!“

„Ahoj, chlapci a děvčata!“ zavrkal do mikrofonu dívčí hlas. Byla to ta blondýna, se kterou jsem se setkal u vchodu. „Jmenuju se Tammi a tadyhle to je Kelli.“ Kelli udělala hvězdu.

Rachel vedle mě vyjekla, jako by ji někdo bodl špendlíkem. Pár lidí se po ní ohlédlo a zahihňalo se,

ale Rachel jen zděšeně hleděla na roztleskávačky. Tammi si toho výkřiku zřejmě nevšimla. Začala vykládat, do čeho všeho úžasného se můžeme zapojit první rok ve škole.

„Utíkej,“ vyhrkla Rachel. „Dělej.“

„Proč?“

To mi nevysvětlila. Tlačila se ke kraji mantinelů, i když se učitelé mračili a nováčci remcali, jak jim šlapala na nohy.

Váhal jsem. Tammi zrovna vysvětlovala, že se máme rozdělit do skupinek a projít si školu. Kelli zachytila můj pohled a věnovala mi pobavený úsměv, jako by čekala, co udělám. Nevypadalo by dobře, kdybych teď vyrazil pryč. Mezi ostatními učiteli tam stál Paul Blofis. Divil by se, co se děje.

Pak jsem pomyslel na Rachel Elizabeth Dareovou a na tu zvláštní schopnost, kterou projevila loni v zimě na Hooverově přehradě. Viděla skupinu hlídačů, kteří nebyli hlídači, a dokonce ani lidé. Srdce se mi rozbušilo, sebral jsem se a vyrazil za ní z tělocvičny.

Našel jsem ji ve zkušebně kapely. Schovávala se za velkým bubnem v oddílu pro bicí.

„Sem!“ zavolala na mě. „A drž hlavu dole!“

Připadalo mi dost uhozené schovávat se za hromadou bubnů, ale příkrčil jsem se vedle ní.

„Šly za tebou?“ vyzvídala Rachel.

„Myslíš ty roztleskávačky?“

Nervózně přikývla.

„Myslím, že ne,“ odpověděl jsem. „Co jsou zač? Cos viděla?“

Zelené oči jí svítily strachem. Pihy na jejím obličejí mi připomínaly souhvězdí. Na hnědém tričku měla nápis KATEDRA UMĚNÍ HARVARD. „To... to bys mi nevěřil.“

„Ale jo, věřil,“ ujistil jsem ji. „Já vím, že vidíš skrz mlhu.“

„Skrz co?“

„Mlhu. To... no, je to jako závoj, zakrývá, jaké jsou věci doopravdy. Někteří smrtelníci přes ni vidí sami od sebe. Jako ty.“

Opatrně si mě prohlížela. „Tos už udělal tam na přehradě. Řekl jsi, že jsem smrtelník. Jako bys ty sám nebyl.“

Nejradši bych nakopl některý buben. Co mě to popadlo? To jí nikdy nedokážu vysvětlit. Neměl bych to ani zkoušet.

„Pověz mi to,“ loudila. „Ty víš, co to znamená, všechny ty hrůzy, co vidím.“

„Podívej se, tohle bude znít divně. Víš něco o řeckých bájích?“

„Jako... o Mínotaurovi a hydře?“

„Jo, jenom neříkej přede mnou ta jména nahlas, jasný?“

„A Lítice,“ dostávala se do varu. „A sirény a –“

„Jasně!“ Rozhlédl jsem se po zkušebně. Čekal jsem, že po těch Racheliných řečech vyskočí ze stěn spousta krvežíznivých potvor, ale byli jsme pořád sami.

Z chodby jsem slyšel davy kluků a holek, jak vycházejí z tělocvičny. Začínaly skupinové prohlídky. Moc času na řeči jsme neměli.

„Všechny ty nestvůry,“ vyhrkl jsem, „všichni ti řeční bohové – ti vážně existují.“

„Já to věděla!“

Přivítal bych, kdyby mi nevěřila, ale Rachel se tvářila, jako bych zrovna potvrdil její nejhorší podezření.

„Ty nevíš, jak je to hrozné,“ vzdychla si. „Spoustu let jsem si myslela, že šílím. Nemohla jsem to nikomu říct. Nemohla jsem –“ Přimhouřila oči. „Počkat. Kdo jsi? Myslím *doopravdy*?“

„Já nejsem nestvůra.“

„No, to vím. *Viděla* bych, kdybys byl. Vypadáš jako... že jsi to, co jsi. Ale člověk nejsi, že ne?“

Polkl jsem. Tři roky jsem si zvykal na to, kdo jsem, ale nikdy jsem o tom s normálním smrtelníkem nemluvil – teda kromě mámy, jenže ta to o mně věděla už předtím. Nevím proč, ale rozhoupal jsem se a povídal.

„Jsem polokrevný,“ přiznal jsem. „Jsem napůl člověk.“

„A napůl co?“

Právě v tu chvíli vrazily do zkušebny Tammi a Kelli. Dveře se za nimi zabouchly.

„Tady jsi, Percy Jacksone,“ zavrčela Tammi. „Je načas tě uvítat na naší škole.“

„Ty jsou odporné!“ zasípala Rachel.

Tammi a Kelli měly pořád červenobílé kostýmy roztleskávaček a v rukách bambule s trásněmi.

„Jak vypadají doopravdy?“ chtěl jsem vědět, ale Rachel byla moc omráčená na to, aby odpověděla.

„Ale jdi, na tu zapomeň.“ Tammi mi věnovala zářivý úsměv a vykročila k nám. Kelli se držela u dveří a blokovala nám ústup.

Chytily nás do pasti. Věděl jsem, že se budeme muset probojovat ven, ale Tammi se usmívala tak kouzelně, že jsem se nemohl soustředit. Měla nádherné modré oči a vlasy se jí tak pěkně kroutily po ramenou...

„Percy,“ varovala mě Rachel.

Zahuhňal jsem něco fakt inteligentního jako: „Ufff?“

Tammi se blížila. Napřáhla k nám bambule.

„Percy!“ Hlas Rachel přicházel jakoby z hrozné dálky. „Prober se!“

Stálo mě to veškerou sílu vůle, ale vytáhl jsem z kapsy pero a otevřel ho. Anaklusmos vyrostl do podoby metrového bronzového meče a čepel mu zazářila slabým zlatým světlem. Tammi se už neusmívala, ale pohrdavě se šklebila.

„Ale jdi,“ namítla. „Tohle nepotřebuješ. Co takhle radši pus?“

Voněla po růžích a po čisté zvířecí kůži – byl to divný, ale nějakým způsobem omamný pach.

Rachel mě pořádně štípala do ruky. „Percy, ona tě chce kousnout! Podívej se na ni!“

„Jenom žárlí.“ Tammi se ohlédla na Kelli. „Smím, má paní?“

Kelli pořád blokovala dveře a lačně si olizovala rty. „Jen do toho, Tammi. Vedeš si dobře.“

Tammi popošla o další krok dopředu, ale já jí opřel hrot meče o prsa. „Zpátky.“

Zaprskala. „Nováček,“ zahučela znechuceně. „Tohle je *naše* škola, polokrevný. Živíme se tu, kým chceme!“

Pak se začala měnit. Z tváře a z paží jí vyprchala krev. Kůži měla najednou bílou jako křída, oči celé červené. Zuby se jí protáhly na tesáky.

„Upír!“ vyjekl jsem. Pak jsem si všiml jejích nohou. Pod sukní roztleskávačky měla levou nohu hnědou a chlupatou a na konci bylo oslí kopyto. Pravá noha vypadala jako lidská, ale z bronzu. „Fuj, upír s –“

„O nohách nemluv!“ vyštěkla Tammi. „Není slušné se jim posmívat!“

Popošla na těch zvláštních nohách dopředu. Vypadala dost prapodivně, zvlášť s těmi bambulemi, ale do smíchu mi nebylo – tváří v tvář rudým očím a ostrým tesákům.

„Upír, říkáš?“ zasmála se Kelli. „Ta pitomá legenda vychází z *nás*, ty troubo. Jsme *empúsy*, služebnice Hekaté.“

„Hmmm.“ Tammi ke mně přikulhala ještě blíž. „Temná magie nás stvořila ze zvířete, bronzu a démona! Živíme se krví mladých mužů. A teď pojď, dej mi tu pusu!“

Obnažila tesáky. Byl jsem tak ochromený, že jsem se nemohl pohnout, ale Rachel hodila *empúse* na hlavu malý bubínek.

Démonka zasyčela a odrazila ho. Odkutálel se uličkou mezi stojany na noty, pružiny zarachotily o kůži. Rachel hodila po démonce xylofon, ale ta odrazila i ten.

„Děvčata obyčejně nezabím,“ zavrčela Tammi. „Ale u tebe, smrtelnice, udělám výjimku. Máš trochu *moc* dobrý zrak!“

Vrhla se na Rachel.

„Ne!“ Máchl jsem Anaklusmem. Tammi se zkusila čepeli vyhnout, ale protál jsem jí uniformu roztleskávačky. Příšerně zakvílela, explodovala na prach a ten se snesl přímo na Rachel.

Rachel se rozkašlala. Vypadala, jako by jí někdo vysypal na hlavu pytel mouky. „Tfuj!“

„To nestvůry dělají,“ vysvětlil jsem. „Pardon.“

„Tys mi zabil učednici!“ zařvala Kelli. „Potřebuješ lekci školního ducha, polokrevný!“

A i ona se začala měnit. Vlasy jako dráty se rozhořely mihotavými plameny. Oči jí zrudly. Vyrostly jí tesáky. Skočila k nám, mosazná noha a kopyto zaklapaly na podlaze zkušebny.

„Jsem vedoucí *empúsa*,“ zavrčela. „Žádný hrdina mě nepřemohl už tisíc let.“

„Jo?“ protáhl jsem. „Tak to už máš odslouženo!“

Kelli byla mnohem rychlejší než Tammi. Mé první ráně se vyhnula, odkulila se do sekce žestů a srazila při-

tom řadu trombonů, až to mocně zadunělo. Rachel se jí klidila z cesty. Vrhla jsem se mezi ni a *empúsu*. Kelli kolem nás kroužila a hleděla střídavě na mě a na meč.

„Taková roztomilá čepel,“ zacvrlikala. „To je ale ostuda, že stojí mezi námi.“

Postava se jí měnila – chvíli byla démon, chvíli rozkošná roztleskávačka. Snažil jsem se soustředit, ale vážně mě to rozptylovalo.

„Chudáčku malý,“ uchichtla se Kelli. „Ty nemáš tušení, co se děje, vid? Ten tvůj milý tábor bude brzo v plamenech, tvoji kamarádi se stanou otroky Pána času a ty s tím nic nenaděláš. Bylo by milosrdné skončit to s tebou hned teď, aby ses na to nemusel dívat.“

Z chodby jsem slyšel hlasy. Blížila se k nám skupina na prohlídku. Nějaký člověk vykládal něco o zamýkání skříněk.

Empúse se rozsvítily oči. „Výborně! Budeme mít společnost!“

Zvedla tubu a hodila ji po mně. Rachel a já jsme se příkrčili. Tuba nám prosvíštěla nad hlavami, rozrazila okno a prolétla ven.

Hlasy v chodbě utichly.

„Percy!“ houkla Kelli, jako by byla vyděšená, „proč jsi to udělal?“

To mě tak překvapilo, že jsem se nezmohl na slovo. Kelli popadla stojan na noty a smetla řadu klarinetů a fléten. Židle a nástroje se zřítily na zem.

„Nech toho!“ vyjekl jsem.

Lidé se teď hnali chodbou směrem k nám.

„Je čas uvítat naše hosty!“ Kelli obnažila tesáky a rozběhla se ke dveřím. Vyrázil jsem za ní s mečem. Musel jsem ji zastavit, aby neublížila smrtelníkům.

„Percy, nedělej to!“ křikla Rachel. Ale mně nedošlo, co má Kelli za lubem, dokud nebylo pozdě.

Kelli rozrazila dveře. Paul Blofis a skupina nováčků v hrůze couvli. Napřáhl jsem meč.

V poslední vteřině se ke mně *empúsa* obrátila a přikrčila se jako oběť. „Ne, prosím, ne!“ vyrazila ze sebe. Nedokázal jsem čepel zastavit. Byla už v pohybu.

Těsně předtím, než se jí dotkl božský bronz, vybuchla Kelli do plamenů jako Molotovův koktejl. Oheň se rozprskl po všem. Nikdy předtím jsem žádnou nestvůru neviděl tohle udělat, ale neměl jsem čas se tomu divit. Couvl jsem do zkušebny, dveře zachvátily plameny.

„Percy?“ Paul Blofis na mě zíral přes oheň a vypadal úplně omráčený. „Cos to provedl?“

Kluci a holky zaječeli a rozutekli se po chodbě. Spustila se požární siréna. Rozprašovače na stropě zasýčely a ožily.

V tom zmatku mě Rachel zatahala za rukáv. „Musíš odsud vypadnout!“

Měla pravdu. Škola hořela a zodpovídat se z toho budu já. Smrtelníci mlhu neprohlédnou. Bude to vypadat, že jsem zrovna před skupinou svědků napadl bezmocnou roztleskávačku. Nedalo se jim to nijak vysvětlit. Obrátil jsem se k Paulovi zády a vyrazil k rozbitému oknu zkušebny.

Vyřítíl jsem se z boční uličky na Východní 81. ulici a vrazil přímo do Annabeth.

„Páni, tos skončil brzo!“ Zasmála se a popadla mě za ramena, abych se nezřítíl na zem. „Koukej, kam se ženeš, chaluhový mozečku.“

Ta nálada jí vydržela zlomek vteřiny a všechno bylo fajn. Měla na sobě džínsy a oranžové táborové triko a náhrdelník z hlíněných korálků. Světlé vlasy si stáhla do ohonu. Šedé oči jí jiskřily. Vypadala, že se těší do kina, užít si společně bezva odpoledne.

Pak z uličky vyrazila Rachel Elizabeth Dareová, ještě celá od prachu nestvůry, a zaječela: „Percy, počkej!“

Annabethin úsměv se rozplynul. Hleděla na Rachel, pak na školu. Vypadalo to, že si teprve teď všimla černého kouře a spuštěných požárních sirén.

Zamračila se na mě. „Cos to provedl tentokrát? A kdo je tohle?“

„Ehm, Rachel – to je Annabeth. Annabeth – to je Rachel. Ona je, no, kamarádka. Myslím.“

Nevěděl jsem, co o Rachel říct jiného. Jistě, málem jsem ji neznal, ale když už nám šlo společně dvakrát o krk, nemohl jsem tvrdit, že je pro mě nikdo.

„Ahoj,“ ozvala se Rachel. Pak se obrátila ke mně. „Máš *pořádný* malér. A ještě jsi mi to nevysvětlil!“

Na ulici F. D. Roosevelta zakvílely policejní sirény.

„Percy,“ prohlásila Annabeth mrazivě, „musíme pryč.“

„Já se chci dozvědět víc o polokrevných,“ nedala se odbýt Rachel. „A o nestvůrách. A ty věci o bozích.“

Popadla mě za ruku, vylovila fix a napsala mi na ni telefonní číslo. „Zavoláš mi a vysvětlíš mi to, ano? Dlužíš mi to. A teď padej.“

„Ale –“

„Já si něco vymyslím,“ slíbila Rachel. „Řeknu, žeš za to nemohl. Jenom běž!“

Rozběhla se zpátky ke škole a nechala mě s Annabeth stát na ulici.

Annabeth na mě vteřinku hleděla. Pak se obrátila a vyrazila.

„Hej!“ Rozběhl jsem se za ní. „Byly tam dvě *empúsy*,“ snažil jsem se jí to vysvětlit. „Byly to roztleskávačky, víš, a říkaly, že tábor shoří a –“

„Tys vykládal smrtelné holce o polokrevných?“

„Ona prohlédne mlhu. Viděla ty nestvůry dřív než já.“

„Takže jsi jí řekl pravdu.“

„Ona mě zná už z Hooverovy přehrad, a proto –“

„Vy už jste se *setkali*?“

„Ehm, loni v zimě. Ale vážně, já ji sotva znám.“

„Je docela hezká.“

„To – to mě ani nenapadlo.“

Annabeth se dál hrnula k York Avenue.

„S tou školou to vyřídím,“ sliboval jsem, abych změnil téma. „Fakt, dopadne to dobře.“

Annabeth se na mě ani nepodívala. „Myslím, že naše odpoledne je v háji. Musíme odsud vypadnout, když po tobě teď bude pátrat policie.“

Z Goodeovy střední školy za námi stoupal kouř.

Připadalo mi, že v tom temném sloupu popela vidím tvář – démonku s rudýma očima, jak se mi vysmívá.

Ten tvůj milý tábor bude v plamenech, prohlásila Kelli. Tvoji kamarádi se stanou otroky Pána času.

„Máš pravdu,“ kývl jsem na Annabeth a srdce mi bušilo. „Musíme do Tábora polokrevných. A to *hned*.“

PODSVĚTÍ MI VOLÁ NA ÚČET VOLANÉHO

Není lepší konec dokonalého dopoledne než dlouhá cesta taxíkem s našťvanou holkou.

Pokoušel jsem se s Annabeth domluvit, ale tvářila se, jako bych jí zrovna zmlátil babičku. Podařilo se mi z ní dostat jenom to, že má za sebou jaro v San Francisku plné nestvůr. Od Vánoc se vrátila do tábora dvakrát, ale neřekla mi proč (což mě docela vytočilo, protože mi ani nedala vědět, že je v New Yorku). A nevěděla nic o tom, kde je Nico di Angelo (dlouhá historie).

„Víš něco o Lukovi?“ vyptával jsem se.

Zavrtěla hlavou. Věděl jsem, že je to pro ni choulostivé téma. Annabeth odjakživa zbožňovala Luka, bývalého hlavního instruktora Hermova srubu, který nás zradil a přidal se ke zlému vládci Titánů Kronovi. Nepřiznala by to, ale já věděl, že ho má pořád ráda. Když jsme v zimě s Lukem bojovali na hoře Tamalpais, nějak se mu povedlo přežít pád z patnáctimetrového útesu. Pokud jsem věděl, plavil se teď na své výletní lodi plné nestvůr, zatímco se jeho pán Kronos, rozsekaný na kousky, dával dohromady ve zlatém

sarkofágu a čekal na svůj čas, až bude mít dost síly postavit se olympským bohům. Mezi námi polobohy tomu říkáme „problém“.

„Horu Tamalpais pořád ovládají nestvůry,“ pozdechla si Annabeth. „Neodvážila jsem se k ní přiblížit, ale Luke tam myslím není. Kdyby ano, asi bych to věděla.“

To mě moc nepovzbudilo. „A co Grover?“

„Ten je v táboře,“ odpověděla. „Dneska se s ním uvidíme.“

„Povedlo se mu to? Myslím pátrání po Panovi?“

Annabeth si pohladila koráلكový náhrdelník, jako to dělávala, když měla starosti.

„Uvidíš,“ zamumlala. Ale nevysvětlila mi to.

Zatímco jsme se probíjeli Brooklynem, půjčil jsem si Annabethin telefon a zavolał jsem mámě. Polokrevní se mobilům vyhýbají, jak to jen jde, protože šířit náš hlas je jako vysílat nestvůráám signál: *Tady jsem! Laskavě si mě sežerte!* Ale usoudil jsem, že tenhle hovor je důležitý. Nechal jsem doma v hlasové schránce vzkaz, zkusil jsem vysvětlit, co se stalo ve škole. Asi se mi to moc nepovedlo. Řekl jsem mámě, že jsem v pořádku, že si nemá dělat starosti, ale že zůstanu v táboře, dokud se všechno neuklidní. Poprosil jsem ji, aby vyřídila Paulu Blofisovi, že se omlouvám.

Pak jsme jeli mlčky. Město mizelo, nakonec jsme sjeli z dálnice a hnali se krajinou severního Long Islandu kolem sadů a vinařství a stánků s čerstvým ovocem a zeleninou.

Díval jsem se na telefonní číslo, které mi Rachel Elizabeth Dareová načmárala na ruku. Věděl jsem, že je to šílenost, ale lákalo mě zavolat jí. Možná by mi pomohla pochopit, o čem mluvila ta *empúsa* – o táboře v plamenech a o uvězněných kamarádech. A proč Kelli vybuchla v plamenech?

Věděl jsem, že nestvůry nikdy úplně neumírají. Jednou – možná za pár týdnů, měsíců nebo roků – se Kelli znovu vytvoří z prapůvodní hrůzy, která vře v podsvětí. Ale stejně, nestvůry se nenechávají zničit tak snadno. Pokud byla vážně *zničená*.

Taxi sjelo ze silnice 25A. Mířili jsme mezi lesy podél severního pobřeží, až se nám po levici objevil nízký hřeben kopců. Annabeth řekla řidiči, aby zastavil na farmářské cestě 3.141 u úpatí Vrchu polokrevných.

Řidič se zamračil. „Tadyhle nic není, slečinko. Fakt tu chcete vystoupit?“

„Ano, prosím.“ Annabeth mu podala svazek peněz smrtelníků a řidič usoudil, že se dál dohadovat nebude.

Vydali jsme se s Annabeth na vrchol kopce. Podřimoval tam mladý hlídací drak, stočený kolem borovice, ale když jsme se přiblížili, zvedl zrzavou hlavu a nechal se od Annabeth podrbat pod bradou. Z nozder se mu vyvalila pára jako z čajové konvice, nadšeně zašilhal.

„Ahoj, Peleusi,“ pozdravila ho Annabeth. „Všechno v pořádku?“

Když jsem toho draka viděl naposled, měl sotva dva metry. Teď byl nejmíň dvakrát takový a silný stejně jako ten strom. Nad hlavou, na nejnižší větvi borovice se mu lesklo zlaté rouno a jeho kouzlo chránilo hranice tábora před narušením. Drak vypadal klidně, jako že je všechno v pořádku. Tábor polokrevných pod námi působil mírumilovně – zelené louky, les, zářivě bílé řecké stavby. Mezi jahodovými plantážemi hrdě trůnilo čtyřpatrové stavení, kterému jsme říkali hlavní budova. Na severu se za pobřežím leskl ve slunečním světle záliv u Long Islandu.

A přesto... bylo něco špatně. Ve vzduchu se vznášelo napětí, jako by samotný kopec zadržoval dech a čekal, že se stane něco zlého.

Sešli jsme do údolí a našli letní sezonu v plném proudu. Většina táborníků dorazila minulý pátek, takže jsem si hned od začátku připadal mimo. Satyrové hráli na píšťaly na jahodových polích a kouzlem nutili plody růst. Táborníci měli hodinu létání na koních, vznášeli se na pegasech nad lesem. Z kováren stoupal kouř, duněla kladiva a kluci a holky si v rámci lekce uměleckých řemesel vyráběli zbraně. Týmy Athény a Démétér závodily na trati ve vozících a vzadu na jezírku bojovalo pár lidí v řecké trojveslici s obřím oranžovým hadem. Typický den v táboře.

„Potřebuju si promluvit s Clarisse,“ prohlásila Annabeth.

Hleděl jsem na ni, jako by řekla *Potřebuju posvačit velkou smradlavou botu*. „Proč?“

Clarisse z Arésova srubu jsem zrovna nemusel. Byla to nepříjemná a nevděčná surová holka. Její otec, bůh války, mě chtěl zabít. Ona sama se mě pravidelně pokoušela rozmlátit na kaši. Jinak to s ní docela šlo.

„Na něčem jsme pracovaly,“ odbyla mě Annabeth.
„Uvidíme se pak.“

„Na čem jste pracovaly?“

Annabeth se podívala k lesu.

„Řeknu Cheirónovi, že jsi tady,“ slíbila. „Před tím slyšením si s tebou bude chtít promluvit.“

„Před jakým slyšením?“

Ale to už klusala po stezce ke střelnici a ani se neohlédla.

„Jasně,“ zamumlal jsem. „S tebou je vážně bezva domluva.“

Procházel jsem táborem a zdravil se s některými kamarády. Na příjezdové cestě k hlavní budově startovali Connor a Travis Stollovi z Hermova srubu pomocí drátů táborové terénní auto. Kolem prolétla Silena Beauregardová, hlavní instruktorka Afroditina srubu, a zamávala mi ze svého pegase. Rozhlížel jsem se po Groverovi, ale neviděl jsem ho. Nakonec jsem zašel do šermířské arény, kam obvykle zapadnu, když mám náladu pod psa. Trénink mě vždycky uklidní. Možná proto, že mi šermování vážně jde.

Vešel jsem do amfiteátru a málem se mi zastavilo srdce. Uprostřed arény, zády ke mně se rozvaloval ten největší pekelný pes, jakého jsem kdy viděl.

Teda, už jsem viděl pár pořádných pekelných psů. Jeden, velký jako nosorožec, se mě pokusil zabít, když mi bylo dvanáct. Ale *tenhle* pekelný pes byl větší než tank. Netuším, jak se mohl dostat přes kouzelné hranice tábora. Zdálo se, že se tam cítí jako doma, ležel na břiše, spokojeně vrčel a žvýkal hlavu cvičného panáka. Ještě si mě nevšiml, ale věděl jsem, že kdybych vydal nějaký zvuk, vycítil by mě. Nebyl čas jít pro pomoc. Vytáhl jsem Anaklusmos a sundal peru čepičku.

„Hrrrrr!“ vyrazil jsem. Mířil jsem nestvůře přímo na obrovskou zadnici, když se zčistajasna objevil jiný meč a zablokoval můj útok.

CINK!

Pekelný pes nastražil uši. „*HAF!*“

Uskočil jsem a instinktivně zaútočil na toho s mečem – šedovlasého muže v řeckém brnění. Odrazil můj výpad jako nic.

„Tak pr!“ houkl. „Příměří!“

„*HAF!*“ Pekelný pes štěkl, až se otřásla celá aréna.

„To je pekelný pes!“ vykřikl jsem.

„Je neškodný,“ prohlásil ten člověk. „To je paní O’Learyová.“

Zamrkal jsem. „Paní O’Learyová?“

Pekelná fena uslyšela své jméno a znova zaštěkala. Došlo mi, že nemá hlad. Byla rozčilená. Postrčila tu oslintanou, ožvýkanou figurínu k muži s mečem.

„Hodná holka,“ pochválil ji. Volnou rukou chytil panáka v brnění za krk a hodil ho k bariérám. „Aport! Dones Řeka!“

Paní O'Learyová vyrazila za kořistí, skočila na panáka, až mu rozmáčkla brnění. Začala mu žvýkat přílbu.

Muž s mečem se suše usmál. Odhadoval jsem ho na něco přes padesát. Měl krátké šedivé vlasy a šedou bradku. Na takového postaršího chlapíka vypadal ve formě. Oblečený byl v černých horolezeckých kalhotách a bronzovém náprsním krunýři, připevněném na oranžovém táborovém tričku. Dole na krku jsem mu zahlédl divnou značku, nafialovělou skvrnku jako mateřské znamínko nebo tetování, ale než jsem stačil zjistit, co to je, přitáhl si popruhy brnění a znamínko zmizelo pod okrajem.

„Paní O'Learyová je můj mazlíček,“ vysvětloval. „Nemohl jsem tě přece nechat, abys jí zarazil meč do zadku, ne? Ještě by se lekla.“

„Kdo jste?“

„Slibuješ, že mě nezabiješ, když odložím meč?“

„Asi ne.“

Zastrčil meč do pochvy a napřáhl ruku. „Kvintus.“

Potřásl jsem mu jí. Byla drsná jako smirkový papír.

„Percy Jackson,“ představil jsem se. „Za tamto se omlouvám – jak jste, ehm –“

„Jak jsem získal za mazlíčka pekelného psa? To je dlouhá historie, samé úniky před smrtí o vlasek a pěkných pár obřích žvýkacích hraček. Mimochodem, jsem nový instruktor šermu. Pomáhám Cheirónovi, když je pryč.“

„Aha.“ Snažil jsem se nezírat na paní O’Learyovou, která odervala panákovi štít i s rukou a zatřásla s ním jako s házecím talířem. „Počkat, pan D. je prýč?“

„Ano, tedy... nastaly rušné časy. Dokonce i Dionýsos musí pomáhat. Vydal se navštívit pár starých přátel. Přesvědčit se, že jsou na správné straně. Víc bych asi neměl prozrazovat.“

Pokud Dionýsos vážně zmizel, byla to nejlepší zpráva dne. Byl ředitelem našeho tábora jen kvůli tomu, že ho sem Zeus poslal za trest, protože pronásledoval nějakou lesní vílu, kterou neměl. Nenáviděl táborníky a snažil se nám znepríjemňovat život. Bez něj to mohlo být super léto. Na druhé straně, pokud i Dionýsos zvedl zadek a začal verbovat síly pro bohy proti hrozbě Titánů, pak už to musí být vážně nahnuté.

Po mé levici se ozvalo hlasité *BUM*. Bylo tam navršeno šest dřevěných beden, velkých jako piknikové stoly, a rachotily. Paní O’Learyová natáhla hlavu a rozběhla se k nim.

„Pr, holka!“ okřikl ji Kvintus. „To není pro tebe.“ Zabavil ji bronzovým štítem, hodil jí ho jako plastový talíř.

Bedny poskakovaly a třásly se. Po stranách měly natištěná nějaká slova, ale při mé dyslexii mi chvilku trvalo, než jsem je rozluštil:

RANČ TROJITÉ GÉ
KŘEHKÉ
NEKLOPIT

Dole stálo menším písmem: OTEVÍRAT OPATRNĚ. RANČ TROJITÉ GÉ NERUČÍ ZA POŠKOZENÍ MAJETKU, ZMRZÁČENÍ A MUČIVĚ BOLESTNOU SMRT.

„Co je v těch bednách?“ zeptal jsem se.

„Malé překvapení,“ odpověděl Kvintus. „Tréninková aktivita na zítřejší večer. Bude se vám to líbit.“

„Hm, fajn,“ přikývl jsem, ale ta „mučivě bolestná smrt“ se mi moc nezamlouvala.

Kvintus zas hodil bronzový štít a paní O’Learyová se za ním vydala. „Vy mladí potřebujete víc zkoušek. Když jsem byl kluk, takové tábory jako tento nebyly.“

„Vy – vy jste polokrevný?“ Nechtěl jsem, aby to znělo tak překvapeně, ale ještě nikdy jsem neviděl starého poloboha.

Kvintus se zasmál. „Víš, někteří z nás se *opravdu* dožijí dospělosti. Ne všech se týkají příšerná proroctví.“

„Vy o tom mém proroctví víte?“

„Něco jsem zaslechl.“

Chtěl jsem se zeptat, co *něco*, ale zrovna v tu chvíli zaklapala kopyta a do arény vklusal Cheirón. „Percy, tady jsi!“

Musel dorazit přímo z lekce lukostřelby. Přes triko s nápisem KENTAUR # 1 měl přehozený toulec a luk. Vlnité hnědé vlasy a vousy si na léto zastříhl a spodní půlku, což bylo tělo bílého hřebce, měl od bahna a trávy.

„Vidím, že ses už seznámil s naším novým instruktorem.“ Cheirón mluvil vesele, ale v očích měl neklid.

„Kvinte, nebude vám vadit, když si Percyho vypůjčím?“

„Vůbec ne, pane Cheiróne.“

„Nemusíte mi říkat pane,“ namítl Cheirón, ale znělo to jaksi potěšeně. „Pojď, Percy. Musíme toho spoustu probrat.“

Ještě jednou jsem si změřil paní O’Learyovou, která teď žvýkala nohy panáka.

„No, takže zatím,“ rozloučil jsem se s Kvintem.

Když jsme odcházeli, zašeptal jsem Cheirónovi: „Kvintus mi připadá trochu –“

„Záhadný?“ doplnil mě Cheirón. „Nečitelný?“

„Asi tak.“

Cheirón přikývl. „Velmi schopný polokrevný. Vynikající šermíř. Kéž bych jen pochopil...“

Ať se chystal říct cokoli, zřejmě si to rozmyslel. „Všechno po pořádku, Percy. Annabeth mi řekla, že ses setkal s nějakými *empúsami*.“

„Jo.“ Pověděl jsem mu o boji na Goodeově škole a o tom, jak Kelli vybuchla do plamenů.

„Hm,“ zamyslel se Cheirón. „Ty silnější to dokážou. Ona neuměla, Percy. Jenom unikla. Není dobré, že se probouzejí démonky.“

„Co tam dělaly?“ chtěl jsem vědět. „Čekaly na mě?“

„Nejspíš.“ Cheirón se zamračil. „Divím se, žes to přežil. Ta jejich schopnost klamat... skoro každý mužský hrdina by se nechal okouzlit a sežrat.“

„Taky bych tak dopadl,“ přiznal jsem, „kdyby nebylo Rachel.“

Cheirón přikývl. „Je ironie, že tě zachránila smrtelnice, ale jsme jí za to vděční. To, co ta *empúsa* řekla o útoku na tábor – o tom si ještě musíme promluvit. Ale teď pojď, měli bychom se vydat do lesa. Grover tě bude chtít mít u toho.“

„U čeho?“

„U svého oficiálního slyšení,“ prohlásil Cheirón zasmušile. „Rada kopytnatých starších se právě sešla, aby rozhodla o jeho osudu.“

Cheirón řekl, že si musíme pospíšet, takže jsem se nechal svézt na jeho hřbetě. Jak jsme se tryskem hnali kolem srubů, podíval jsem se na jídelnu – otevřený řecký pavilon na pahorku nad mořem. Bylo to poprvé, kdy jsem ho od loňska viděl, a vrátily se mi zlé vzpomínky.

Cheirón se ponořil do lesa. Ze stromů vykukovaly víly a hleděly na nás, jak se ženeme kolem. V příšeří šelestilo něco velkého – nestvůry, které se tu chovaly pro trénink táborníků.

Myslel jsem, že se v lese vyznám, už dvě léta jsem tu hrál boj o vlajku, ale Cheirón mě vezl cestou, kterou jsem neznal, tunelem pod starými vrbami, kolem malého vodopádu a na paseku porostlou lučním květím.

V trávě seděla v kruhu skupina satyrů. Uprostřed stál Grover, obrácený ke třem pěkně starým a pěkně tučným satyrům, kteří se uvelebili na trunech, vytvarovaných z růžových keřů. Ty tři jsem nikdy dřív

neviděl, ale odhadoval jsem, že to musí být Rada kopytnatých starších.

Vypadalo to, že jim Grover vypráví nějakou historku. Kroutil si kraj trička, nervózně přešlapoval na kozlích kopytech. Od loňské zimy se moc nezměnil, možná proto, že satyrové stárnou o polovinu pomaleji než lidé. Znovu se mu rozjelo akné. Rohy měl o něco větší, vykukovaly mu z kudrnatých vlasů. Překvapeně jsem si všiml, že už jsem ho přerostl.

Stranou toho kruhu stála Annabeth, nějaká další holka, kterou jsem neznal, a Clarisse. Cheirón mě vyložil u nich.

Clarisse měla ježaté vlasy svázané dozadu maskovacím šátkem. Pokud to ještě vůbec šlo, vypadala svalnatější, jako by posilovala. Zabodla se do mě pohledem a zamumlala: „Troubo,“ takže musela mít dobrou náladu. Obvykle mě zdravila tak, že se mě pokusila zabít.

Annabeth držela kolem ramen tu další holku, která vypadala, že brečí. Byla malá, asi by se dalo říct drobná, s jemnými jantarovými vlasy a roztomilým elfím obličejem. Měla na sobě zelený chitón a krajkové sandály a otírala si oči kapesníčkem. „Jde to příšerně,“ popotáhla.

„Kdepak.“ Annabeth ji poplácala po rameni. „On to zvládne, Juniper.“

Annabeth se na mě podívala a jenom pusou naznačila: *Groverova holka*.

Aspoň jsem myslel, že to řekla, ale nedávalo mi to smysl. Grover a holka? Pak jsem si Juniper prohlédl

líp a všiml si trochu špičatých uší. Oči neměla od breku začervenalé, ale nazelenalé, barvy chlorofylu. Byla to stromová víla – dryáda.

„Pane Underwoode!“ houkl člen rady napravo a zarazil Grovera, který se snažil něco vysvětlovat. „Vážně čekáte, že vám tohle uvěříme?“

„A-ale, Silene,“ koktal Grover. „Je to pravda!“

Silenus, ten chlapík z rady, se obrátil na kolegy a něco zamumlal. Cheirón přicválal dopředu a postavil se k nim. Věděl jsem, že je čestným členem rady, ale nikdy jsem o tom moc neuvažoval. Ti staršinové na mě zvlášť velký dojem neudělali. Připomínali mi kozly z nějaké domácí farmy v zoo – velká břicha, ospalý výraz, skelné oči, které dohlédnou jen k další hrsti kozího žrádla. Netušil jsem, proč se Grover tváří tak nervózně.

Silenus si stáhl žluté tričko s límečkem přes břicho a uvelebil se na růžovém trůně. „Pane Underwoode, šest měsíců – *šest měsíců* – posloucháme tahle skandální tvrzení, že jste slyšel promluvit boha přírody Pana.“

„Ale já ho slyšel!“

„To je nestydatost!“ prohlásil staršina vlevo.

„No tak, Marone,“ napomenul ho Cheirón. „Trpělivost.“

„Trpělivost, to zrovna!“ rozčiloval se Maron. „Toho nesmyslu mám až nad rohy. Jako by bůh přírody mluvil k... k *němu*.“

Juniper vypadala, že by se na toho starého satyra nejradši vrhla a zmlátila ho, ale Annabeth a Clarisse ji

zadržovaly. „Nemá cenu se rvát, holka,“ mumlala Clarisse. „Počkej.“

Nevím, co mě překvapilo víc: Clarisse, která někomu rozmlouvá rvačku, nebo to, že ona a Annabeth, které pohrdaly jedna druhou, teď najednou táhnou za jeden provaz.

„Už šest měsíců,“ pokračoval Silenus, „vás rozmazlujeme, pane Underwoode. Dovolili jsme vám cestovat. Ponechali jsme vám licenci pátrače. Čekali jsme, že přinesete důkaz toho svého nesmyslného tvrzení. A co jste našel za šest měsíců putování?“

„Potřebuju jen víc času,“ žadonil Grover.

„Nic!“ skočil mu do řeči staršina uprostřed. „Nenašel jste nic.“

„Ale, Lenée –“

Silenus zvedl ruku. Cheirón se naklonil a něco satyrům řekl. Netvářili se moc spokojeně. Cosi si mumlali a dohadovali se mezi sebou, ale Cheirón dodal ještě něco a Silenus si povzdechl. Neochotně přikývl.

„Pane Underwoode,“ oznámil Silenus, „dáme vám ještě jednu šanci.“

Grover se rozzářil. „Děkuju vám!“

„Ještě týden.“

„Cože? Ale, pane! To je nemožné!“

„Jeden týden navíc, pane Underwoode. A pak, pokud nedokážete své tvrzení, nastane čas, abyste se věnoval jiné kariéře. Něčemu, co by odpovídalo vašemu dramatickému talentu. Například loutkovému divadlu. Nebo stepování.“

„Ale, pane, já – já nemůžu přijít o licenci pátrače. Celý život –“

„Toto zasedání rady je odročeno,“ prohlásil Silenus. „A teď nás nechte vychutnat si polední jídlo!“

Starý satyr zatleskal a ze stromů se vynořila skupina víl s tácy plnými zeleniny, ovoce, plechovek a dalších kozích pochoutek. Kruh satyrů se rozdělil a pustil se do jídla. Grover se sklesle vydal k nám. Na vybledlém modrém tričku měl obrázek satyra s nápisem NAROSTLA TI KOPYTA?

„Ahoj, Percy,“ pozdravil mě a byl tak sklíčený, že mi ani nepodal ruku. „To mi to dopadlo, co?“

„Tihle staří kozli!“ postěžovala si Juniper. „Ach, Grovere, ti vůbec netuší, jak moc ses snažil!“

„Ještě je další řešení,“ prohlásila ponuře Clarisse.

„Ne. Ne.“ Juniper zavrtěla hlavou. „Grovere, to ti nedovolím.“

Byl bledý jako stěna. „Já – musím si to rozmyslet. A stejně ani nevíme, kde hledat.“

„O čem to mluvíte?“ zeptal jsem se.

Z dálky se ozval roh z lastury.

Annabeth našpulila rty. „Vysvětlím ti to pak, Percy. Radši se vrátíme do srubů. Začíná inspekce.“

Připadalo mi nefér, že mám absolvovat inspekci, když jsem sotva dorazil, ale tak to prostě chodilo. Každé odpoledne obcházel tábor některý starší instruktor se seznamem na svitku papyru. Nejlepší uklizený srub dostal přednost ve sprchách, což znamenalo zaručeně

teplou vodu. Nejhorší srub vyfasoval službu v kuchyni po večeři.

Můj malér spočíval v tom, že jsem v Poseidónově srubu bydlel sám a že nejsem zrovna vysazený na pořádek. Uklízecí harpyje nastupovaly jen poslední den letního tábora, takže můj srub zřejmě zůstal ve stavu, jak jsem ho nechal o zimních prázdninách: na palandě se ještě povalovaly papírky od bonbonů a pytlíky od chipsů, všude ležela rozházená zbroj z boje o vlajku.

Hnal jsem se na shromaždiště, kde kolem centrálního prostranství stálo dvanáct srubů – jeden za každého olympského boha – ve tvaru písmene U. Synové a dcery Démétér právě zametali a nechávali v truhlících za okny růst čerstvé kytky. Stačilo jim lusknout prsty a nade dveřmi rozkvetl zimolez a střecha se pokryla sedmikráskami, což byla obrovská nespravedlnost. Myslím, že při inspekci ještě nikdy nebyli poslední. Kluci a holky z Hermova srubu pobíhali a jančili, cpali špinavé prádlo pod postele a navzájem si vyčítali nepořádek. Byli to flákači, ale proti mně měli stejně náskok.

Naproti z Afroditina srubu zrovna vycházela Silena Beauregardová a kontrolovala položky na inspekčním svitku. V duchu jsem zaklel. Silena byla sice hodná holka, ale zároveň úplný fanatik pořádku, nejhorší inspektorka. Potrpěla si na to, aby všechno vypadalo roztomile. Mě na „roztomilo“ neužije. Málem jsem cítil, jak mi v rukách těžknou všechny ty talíře, které budu muset večer vydrhnout.

Poseidónův srub stál na konci řady srubů „mužských bohů“ na pravé straně volného prostoru. Byl postavený z mořské skály, pokryté šedými mušlemi, dlouhý a nízký jako vojenský bunkr, ale okna měl obrácená k moři a vždycky tam foukal příjemný vánek.

Vřítil jsem se dovnitř, uvažoval, jestli stihnu bleskurychlý úklid pod postel jako kluci a holky z Hermova srubu, a objevil jsem svého nevlastního bratra Tysona, jak zametá podlahu.

„Percy!“ vykřikl. Pustil koště a vrhl se na mě. Pokud se po tobě ještě nehnal nadšený Kyklop v květované zástěře a gumových úklidových rukavicích, tak mi věř, že tě to rychle probere.

„Ahoj, člověče!“ zaradoval jsem se. „Au, pozor na žebra. Pozor na žebra.“

Podařilo se mi přežít jeho medvědí objetí. Postavil mě, šklebil se jako šílenec a jediné telecí hnědé oko mu rozčileně zářilo. Zuby měl žluté a křivé jako obyčejně a vlasy připomínaly krysí hnízdo. Měl na sobě otrhané džínsy velikosti XXXL a pod tou květovanou zástěrou rozedranou flanelovou košili, ale stejně na něj byl pohled pro bohy. Neviděl jsem ho skoro rok, od té doby, co odešel do moře pracovat do kováren Kyklopů.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se. „Nesežraný od nestvůr?“

„Ani kousek.“ Předvedl jsem mu, že mám pořádku obě ruce a obě nohy, a Tyson radostně zatleskal.

„Paráda!“ vyjekl. „Teď můžu jíst sendviče s burákovým máslem! A jezdit na rybích konících! Budem

bojovat s nestvůrami a půjdem za Annabeth a BUM! – všechno vyhodíme do vzduchu!“

Doufal jsem, že to nemyslí najednou, ale slíbil jsem mu, že si tohle léto rozhodně užijeme spoustu legrace. Nemohl jsem si pomoci, musel jsem se usmívat, jak byl ze všeho nadšený.

„Ale nejdřív,“ vzpomněl jsem si, „musíme zvládnout tu inspekci. Měli bysme...“

Pak jsem se rozhlédl kolem a došlo mi, že Tyson zapracoval. Podlahu měl zametenou, kavalce ustlané. Fontánka s mořskou vodou v rohu byla čerstvě vydrhnutá, korály jen zářily. Na okenní parapety rozestavil vázy s vodou, s mořskými sasankami a se zvláštními zářícími rostlinami ze dna oceánu, krásnějšími než všechny kytice, jaké mohli narychlo přikouzlít potomci Démétér.

„Tyson, ten srub vypadá... ohromně!“

Rozzářil se. „Vidíš mořské koníky? Dal jsem je na strop!“

Ze stropu viselo na drátcích stádo miniaturních bronzových hipokampů, takže to vypadalo, jako by pluli vzduchem. Nechtělo se mi věřit, že Tyson se svýma rukama jako lopaty dokázal vyrobit tak jemné věcičky. Pak jsem se podíval na svou postel a všiml si, že na stěně nad ní visí můj starý štít.

„Tys ho spravil!“

Ten štít dostal pěkně zabrat při útoku mantichory loni v zimě, ale teď už byl zase v perfektním stavu, neměl ani škrábnutí. Všechny bronzové výjevy mých

dobrodružství s Tysonem a Annabeth v Moři nestvůr byly vycíděné, jen se leskly.

Podíval jsem se na Tysona. Nevěděl jsem, jak mu poděkovat.

Pak někdo za mnou vydechl: „No páni.“

Ve dveřích stála Silena Beauregardová se svým inspekčním svítkem. Vešla do srubu, rychle se obrátila kolem dokola a změřila si mě s povytaženým obočím. „No, dost jsem o tom pochybovala. Ale uklízíš báječně, Percy. To si zapamatuju.“

Mrkla na mě a vyšla ven.

Tyson a já jsme si celé odpoledne povídali, co se událo za tu dobu, kdy jsme se neviděli, a jen tak si lenošili. Po dopoledním útoku démonek-roztleskávaček to byla příjemná změna.

Zašli jsme dolů do kovárny a pomohli Beckendorfovi z Héfaistova srubu s prací. Tyson nám předvedl, jak se naučil vyrábět kouzelné zbraně. Vystříhl plamennou válečnou sekeru s dvojitým ostřím tak rychle, že to ohromilo i Beckendorfa.

Při práci nám Tyson vyprávěl o svém roce pod hladinou moře. Oko se mu rozzářilo, když popisoval dílny Kyklopů a Poseidónův palác, ale řekl nám taky, jaké tam vládne napětí. Staří bohové moře z časů Titánů se pouštěli do války s naším otcem. Při Tysonově odchodu zuřily boje po celém Atlantiku. Když jsem to slyšel, cítil jsem, že bych měl jít Poseidónovi na pomoc, ale Tyson mě ujistil, že nás otec chce mít oba v táboře.

„I nad mořem je hodně zlých lidí,“ prohlásil Tyson.
„Ty můžeme taky vyhodit do vzduchu.“

Po návštěvě kovárny jsme strávili nějakou dobu u jezírka s Annabeth. Byla moc ráda, že Tysona vidí, ale připadala mi nějaká roztěkaná. V jednom kuse se ohlížela na les, jako by uvažovala o tom Groverově problému s radou. Nemohl jsem jí to vyčítat. Grover se neukázal a mně ho bylo vážně líto. Najít ztraceného boha Pana byl jeho životní cíl. Snažil se o to i jeho táta a strýc a při tom pátrání zmizeli. Loni v zimě uslyšel Grover v hlavě hlas: *Čekám na tebe* – byl přesvědčený, že patřil Panovi – ale hledání zřejmě nikam nevedlo. Pokud mu teď rada sebere licenci pátrače, zničí ho to.

„Co je to to ‚další řešení‘,“ zeptal jsem se Annabeth, „jak o něm mluvila Clarisse?“

Sebrala kámen a hodila žabku přes jezero. „Něco, co vypátrala. Na jaře jsem jí s tím trochu pomáhala. Ale bylo by to nebezpečné. Zvlášť pro Grovera.“

„Ten kozlí kluk mě děsí,“ zamumlal Tyson.

Zůstal jsem na něj hledět. Tyson zkroutil býky vydechující oheň, mořské nestvůry a kanibalské obry.
„Proč by tě měl Grover děsit?“

„Kopyta a rohy,“ zamumlal Tyson úzkostně. „A z kozího kožichu mě svědí nos.“

A tím skončil náš rozhovor o Groverovi.

Před večerí jsme s Tysonem sešli do šermířské arény. Kvintus byl rád, že má společnost. Pořád mi neprozra-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Percy Jackson – Bitva o labyrint.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.